Гасає вітер свавільно на майдані за ринком,
де кози пасе остання в містечку відьма,
де імператор чортополоху здивований прикро,
що сонну імперію непрошений гість відвідав.

— Не за горами зима, — журиться відьма козами.
З левади, де зорі пасуться, найпахучіше сіно.
Та коня де дістати, і дишель зламався у Воза,
а на віник тепер, ік старості, ледви чи б сіла.

Як реп'яхів, не позбутися надокучливих мислей,
що минувся той час — навіть вже не присниться,
коли до Великого Воза запрягався місяць
і відьмі привозив сіна цілу копицю.